

EN FORGANGEN TID

Ove Nielsen

I 1952 meldte jeg mig ind i Herlev Tennisklub. Det foregik på det hyggelige anlæg med 4 baner på Sønderlundvej.

Efter klubbens 25 års jubilæum i 1956 oplevede jeg den første standerhejsning. Klubbens damer havde, som gave, håndsyet en ”stander”. Den er blevet udskiftet adskillige gange i de 50 år, hvor standerhejsningen har udviklet sig til en markant tradition i klubben

Formand Ove i fuld vigør – i 1981?

Da jeg i 1958 kom i bestyrelsen, fik jeg en hel del at gøre med byfesterne. Formålet var at samle penge ind til en sportshal, den senere Herlev Hallen.

I 1961 blev jeg valgt som klubbens formand, og en interessant periode tog sin begyndelse.

Vi var gentagne gange blevet opfordret til at blive fuldgældigt medlem af HI, men ældre bestyrelsesmedlemmer var imod dette. ” De er kun ude efter vores penge ”, hed det. Vi havde ca. 1.200 kr. i kassen på det tidspunkt. Selv kommunens idrætsudvalg pressede på. Og stillede i udsigt, at vi på lige fod med øvrige HI afdelinger kunne slippe for at betale husleje (1.200 kr.) og baneleje (1.200 kr.). Så det var nok det værd at overveje. Også med tanke på den snart kommende Herlev hal.

I 1965 sagde vi endelig ”ja”. Og vi var nu at betragte som fuldgældig HI afdeling. Vi fik da også, året efter, vor andel af timer i den nye hal, hvis flotte, men hårde, Panga-Panga gulv gav en stor udfordring i hurtigt tennispil.

I slutningen af tresserne fik vi at vide, at vort hyggelige tennisanlæg skulle nedlægges til fordel for en udvidelse af Engskolen. Det nye anlæg, som var stillet i udsigt, lå på en åben mark på Ettehavevej, hvor parcelhusejere henkastede deres affald. Det så ikke spændende ud.

Vi blev stærkt involverede i planlægningen af det nye anlæg. Og med eksperter

Anlægget på Ettehavevej er ved at være færdigt i 1971

som Jacob og Svend Lehmann, var vi godt hjulpet.

Samtidig med vores 40 års jubilæum, kunne vi i 1971 endelig indvie det imponerende anlæg med 8 baner. Borgmester Ib Juul kunne sætte den første stander på anlægget. Vi havde også, med kommunens hjælp, en meget flot reception.

Selvfølgelig skulle vi have tennisopvisning. Jørgen Ulrich og Carl Edward Hedelund stillede op. Danmarks bedste spillere på det tidspunkt. Desværre blev det en fiasko. Banerne kunne slet ikke bære, de var som sandkasser, boldene kunne slet ikke hoppe og spillerne sank i næsten til

knæene. Vi takkede dem for deres fremmøde med en flaske konjak. Dagen sluttede med en flot fest med middag på kroen.

1970'erne blev i det hele taget begivenhedsrige år. Ret hurtigt blev banerne anvendelige, så turneringer og arrangementer kunne afvikles. Medlemstallet steg hastigt fra den lille klubs 150 - 160 medlemmer til mellem 600-700 medlemmer.

Vi fik, med egen kraft, udvidet det nye hus til at omfatte overdækket terrasse og et bestyrelseslokale.

Ved de årlige generalforsamlinger i SLTU

blev der altid uddelegeret forskellige opgaver til interesserede klubber. Vi påtog os ”Landskampen SLTU – Norge”.

Der tog de fusen på os, idet de efterfølgende bad os klare, ikke alene privat indkvartering, men også at skaffe lokale til afslutningsarrangementet. Da vi mødte op på kajen, for at tage imod de norske spillere, traf jeg i øvrigt nogle meget fine bekendte. Da de hørte, at vi skulle modtage det norske landshold i tennis, udbrød fruene: Gud, i Heerlev – spiller man tennis der? Lidt i tråd med, at SLTU-lederen ved middagen takkede Holte Tennisklub for et godt arrangement. Til sidst fik han dog hostet Herlev Tennis frem.

Det var også i disse år, der kom gang i Tysklandsturene. SLTU havde rundsendt to breve, hvor tyske klubber søgte venskabskampe. Vi blev enige om, at svare på det ene – det fra Soltau. (I øvrigt det eneste svar tyskerne fik, viste det sig). Klubbens medlemmer viste deres opbakning ved at påtage sig privat indkvartering af gæsterne. Da spilleweekenden indtraf, ventede jeg hjemme, da det var min adresse, der stod i svarbrevet. Det blev noget af en overraskelse, at se 15 – 16 store Mercedes køre op ad Dalbugten til min bopæl – for derpå at blive guidet i kolonne til klubhuset. Arrangementet blev i øvrigt overordentligt vellykket. For gæsterne var den private indkvartering en stor overraskelse – det havde de ikke drømt om. Ved genbesøget fik vi da også en fantastisk modtagelse. Udvekslingen gentog sig en gang mere hvert sted, så løb det ud i sandet.

I 1976 havde jeg den dejlige oplevelse at blive udnævnt til årets idrætsleder. I 1977 arrangerede HI-badminton en rejse til USA. Vi valgte at deltage, og i alt 11 personer tilmeldte sig. Heraf seks aktive spillere, resten var ægtefæller. Vi fik nogle spændende kampe i et par klubber i LA området, hvor vi for første gang blev mødt af spillere med oversize ketsjere. Udover tennis blev det turistmæssigt en fantastisk oplevelse.

Ved 50-års jubilæet i 1981..Formand Ove hædrer legendariske Edla Niel-Sen. Der var også andre damer i lang kjole – de blev også behørigt kysset.

Samme år ved generalforsamlingen valgte jeg at trække mig som formand. Min efterfølger blev Erik Berglund. Efter fire år blev jeg - efter kraftig opfordring - igen formand. Året var 1981. Skinderskovhallen blev indviet, og vores 50 års jubilæum skulle både planlægges og afvikles. Festen blev holdt på Hjortespring Skole. Her fik vi stor hjælp af ”Mopperne”, der bl.a. påtog sig borddækningen til ca. 150 personer. Mopperne er en lille gruppe damer, der gennem mange år havde holdt sammen, og som tidligt fik deres kælenavn. Det tog de til sig, og sammenholdet eksisterer stadig. Afdøde Jytte Storm var kært moppemedlem.

1984 fik vi atter et tysker-arrangement. Vi havde besøg af spillere fra en lille by, Blumenthal, ved Bremen. Der er stadig

medlemmer, der husker vort genbesøg, som blev en særdeles festlig oplevelse. I 1987 trak jeg mig endeligt tilbage som formand - det var tid til nye kræfter. Inden da, nåede jeg at være med i udvalget vedrørende en nye hal – vor egen hal. Det blev fremragende styret af Svend Lehmann. Ved generalforsamlingen i 1987 blev Anders Mørch valgt til formand. Jeg fik den glædelige overraskelse, at blive udnævnt til æresmedlem af klubben. Som en sløjfe på ”karrieren” blev jeg året efter også æresmedlem i HI.

En levedygtig klub er betinget af en aktiv bestyrelse. I mine formandsperioder har jeg været heldig med sådanne bestyrelsesmedlemmer. Jeg benytter herved lejligheden til at sige dem tak – endnu en gang. Og ønsker samtidig HIT til lykke med de 75 år.

Klubliv på en finaledag på Etehavevej